

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11395/2023
16.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Новица Митић, адвокат из ... и ББ из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Иван Ценић, адвокат из ..., ради накнаде штете и чинидбе, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 4378/2021 од 29.11.2022. године, у седници већа одржаној 16.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 4378/2021 од 29.11.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 4378/2021 од 29.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану П 346/18 од 07.07.2021. године, исправљеном решењем истог суда П 346/18 од 29.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилја тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете због засењивања стабала засађених на кп. бр. ... и кп. бр. ..., обе на потесу „...“, уписане у ЛН бр. ... КО ..., исплати за родне: 2018, 2019. и 2020. годину износе од по 5.100,00 динара или све у укупном износу од 15.300,00 динара са законском затезном каматом од правноснажности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да уклони са своје кп. бр. ... у КО ... сва шумска стабла и гране које надвисују парцеле тужиље кп. бр. ... и кп. бр. ..., обе уписане у ЛН бр. ... КО Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 4378/2021 од 29.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одлучено је да став први изреке остаје неизмењен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку у конкретном случају нису испуњени. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана. Тужени у ревизији није пружио доказе о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен ни законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, а ревизијом туженог се заправо оспорава утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Поред тога, битне повреде одредаба парничног поступка не представљају дозвољени ревизијски разлог.

Из изнетих разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 13.03.2018. године, ради накнаде штете и чинидбе. Тужилца је поднеском од 31.03.2021. године прецизирала тужбени захтев и као вредност предмета спора означила износ од 15.300,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано и новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић